

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 4**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 40 C 436/2015, o „nakládání s finančními prostředky v držení“ a o zaplacení 967 Kč s příslušenstvím: žalobce **J. H.**, a žalované **UPC Česká republika, s. r. o.**, se sídlem Závašova 502/5, Praha 4 - Nusle,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 40 C 436/2015, v části týkající se zaplacení 967 Kč s příslušenstvím, **je soud.**
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 12. 4. 2016, čj. 40 C 436/2015-43, **se v tomto rozsahu zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 17. 10. 2016 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o některých kompetenčních sporech“), se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o některých kompetenčních sporech, který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 4 ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 40 C 436/2015 o nakládání s finančními prostředky v držení a o zaplacení 967 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobce se u Obvodního soudu pro Prahu 4 domáhal, aby soud uložil žalované doložit žalobci, jak žalovaná nakládá s finančními prostředky žalobce od připsání finančních prostředků za služby (připojení k internetu) na bankovní účet žalované do patnáctého dne každého měsíce. Následně žalobu doplnil a v doplnění se domáhal zaplacení celkem 967 Kč s příslušenstvím, a to 569 Kč s příslušenstvím jako náhrady nákladů vzniklých z důvodu jednostranného ukončení smlouvy žalovanou a 398 Kč jako bezdůvodného obohacení žalované. Tvrdil, že žalovaná porušila smluvní podmínky, ukončila poskytování služby připojení k internetu, čímž ukončila smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací (internetu), a žalobci v souvislosti s tímto krokem vznikly náklady ve výši 569 Kč. Částku 398 Kč žalobce omylem převedl na účet žalované, který není určen k platbě za služby, žalovanou e-mailem vyzval k vrácení této částky, avšak žalovaná si uvedenou částku ponechala.

Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 12. 4. 2016, čj. 40 C 436/2015-43, řízení zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu

úřadu. V odůvodnění uvedl, že podle § 129 odst. 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), nevyhoví-li podnikatel poskytující veřejně dostupné služby elektronických komunikací reklamaci, je účastník, popřípadě uživatel oprávněn podat u Českého telekomunikačního úřadu návrh na zahájení řízení o námitce proti vyřízení reklamace bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 1 měsíce ode dne doručení vyřízení reklamace nebo marného uplynutí lhůty pro její vyřízení, jinak právo uplatnit námitku zanikne. Podáním námítky není dotčena povinnost podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tj. povinnost uhradit za poskytnuté služby cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že v předložené věci dosud není dána jeho pravomoc.

Český telekomunikační úřad poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí záporného kompetenčního sporu. Odmítl svou pravomoc k rozhodnutí sporu mezi žalobcem a žalovanou v části věci týkající se částky 398 Kč s příslušenstvím, neboť měl za to, že se jedná o nárok na vydání bezdůvodného obohacení, o němž má dle judikatury zvláštního senátu rozhodovat soud. Odmítl také svou pravomoc v části věci týkající se částky 569 Kč s příslušenstvím, kterou považoval za spor o náhradu škody. Měl za to, že pro jeho pravomoc není splněna věcná podmínka § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Proto navrhl, aby zvláštní senát rozhodl, že příslušný vydat rozhodnutí ve výše uvedených částech věci je soud. Ke zbývajícím částem věci se nevyjádřil.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Obvodní soud pro Prahu 4 popřel svou pravomoc rozhodnout věc. Český telekomunikační úřad popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci. Ve věci se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zvláštní senát zákonem o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel učinil v předložené věci, kterou se dříve zabýval obvodní soud, sporné pouze její části týkající se zaplacení 398 Kč s příslušenstvím a zaplacení 569 Kč s příslušenstvím, nikoli část věci týkající se nakládání s finančními prostředky v držení. V této části věci tedy svou pravomoc nepopřel.

Podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Komunikačními činnostmi podle § 7 zákona o elektronických komunikacích jsou a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů.

Podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích je službou elektronických komunikací služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

Zvláštní senát v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele je splněn, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle výše citovaného § 7 zákona o elektronických komunikacích a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou v § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“).

Věcný předpoklad pravomoci navrhovatele rozhodovat účastnické spory je splněn, týká-li se spor povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě; povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích základní povinností účastníka, popřípadě uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

V předložené věci není sporné, že byl naplněn osobní předpoklad podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Žalovaná je osobou vykonávající komunikační činnost, jak zvláštní senát ověřil nahlédnutím do databáze navrhovatele a obchodního rejstříku. S žalobcem uzavřela dne 1. 7. 2014 Smlouvu o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací na dobu neurčitou, podle níž měly být žalobci poskytovány služby UPC Kabelová televize, UPC Internet a pronájem Wifi ED3.0. Žalobce tedy naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Zvláštní senát se dále zabýval splněním věcného předpokladu pravomoci navrhovatele.

V části věci týkající se částky 398 Kč s příslušenstvím navrhovatel odmítl svou pravomoc k rozhodnutí sporu, neboť měl za to, že se jedná o nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Žalobce v doplnění žaloby k této části věci uvedl, že dne 2. 11. 2015 omylem převedl na účet žalované uvedenou částku. Přitom účet, na který částku převedl, není určen k platbě za služby. Žalovanou pak dvakrát e-mailem vyzval k vrácení částky „omylem převedené na nesprávný účet, žalovaná si neoprávněně částku 398 Kč ponechala“. Zvláštní senát se tedy ztotožnil s navrhovatelem, že se žalobce domáhá po žalované vydání bezdůvodného obohacení, neboť žalobce tvrdí, že žalovaná uvedenou částku nabyla bez právního důvodu (§ 2991 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Z žaloby přitom není zřejmé, že by zasláná mylná platba měla úzkou souvislost s účastnickou smlouvou, pro kterou by měl požadavek na vrácení platby posuzovat navrhovatel, Český telekomunikační úřad (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 22. 10. 2015, čj. Konf 31/2014-13).

Zvláštní senát již v usnesení ze dne 30. 6. 2006, čj. Konf 132/2005-7, dovedl, že je-li podání podle svého označení i obsahu žalobou na vydání bezdůvodného obohacení, přísluší rozhodovat o něm soudu v občanském soudním řízení. Soud nemůže popřít svou pravomoc jen proto, že podle jeho názoru by se měl žalobce domáhat sporné částky za použití prostředků správního (resp. daňového) řízení. Obdobně rozhodl zvláštní senát také v usneseních ze dne 20. 9. 2007, čj. Konf 18/2007-14, nebo ze dne 22. 1. 2015, čj. Konf 24/2014-16. Zvláštní senát je toho názoru, že uvedený závěr lze vztáhnout i na právě projednávaný případ, neboť podání žalobce je v nyní posuzované části žalobou na vydání bezdůvodného obohacení. Pravomoc rozhodovat o žalobě o vydání bezdůvodného obohacení tedy náleží soudu.

V části věci týkající se částky 569 Kč s příslušenstvím navrhovatel odmítl svou pravomoc k rozhodnutí sporu, neboť měl za to, že se jedná o spor o náhradu škody, který náleží projednat soudům. Žalobce v doplnění žaloby k této části věci uvedl, že žalovaná k 15. 1. 2016 ukončila služby a „*tím pozbyla smlouva platnost*“. Tímto jednostranným krokem žalobci měly vzniknout náklady, do nichž zahrnul zameškaný čas, tisk a poštovné. Žalobce se tedy domáhá nahrazení nákladů, které mu měly vzniknout na základě ukončení smlouvy o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací. Přitom netvrdí, že smlouva nebyla ukončena řádně nebo neměla být ukončena.

V rozhodnutí ze dne 1. 10. 2008, čj. Konf 13/2008-6, zvláštní senát vyslovil, že je-li podání žalobce podle svého označení i obsahu žalobou na náhradu škody, přísluší rozhodovat o něm soudu v občanském soudním řízení. (Srov. též rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 5. 10. 2011, čj. Konf 9/2011-12, nebo ze dne 30. 10. 2013, čj. Konf 33/2013-12.)

I v tomto případě zvláštní senát dovodil, že uvedený závěr lze vztáhnout na právě řešenou část věci. Spor vyvolaný žalobcem se netýká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (srov. § 129 tohoto zákona), ale náhrady nákladů, které žalobci měly vzniknout na základě ukončení smlouvy o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, a to po ukončení takové smlouvy.

V obou sporných částech věci (o zaplacení 398 Kč s příslušenstvím a 569 Kč s příslušenstvím, celkem 967 Kč s příslušenstvím) proto nebyl naplněn věcný předpoklad pro založení pravomoci navrhovatele, Českého telekomunikačního úřadu, podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích. Rozhodování o těchto věcech zákon Českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje; je tu založena obecná pravomoc soudu ve věci rozhodnout (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát rozhodl, že věc, týkající se bezdůvodného obohacení a náhrady nákladů požadovaných žalobcem, projedná a rozhodne soud (§ 9 odst. 1 o. s. ř.).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát částečně zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 9. 2013, čj. 40 C 436/2015-43, a v posuzované části věci tak odstranil překážku věci rozhodnuté.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o některých kompetenčních sporech závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Obvodní soud pro Prahu 4 pokračovat v řízení o podané žalobě v rozsahu žalované částky 967 Kč za nevrácení bezdůvodného obohacení a zaplacení náhrady nákladů spojených s ukončením smlouvy.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. března 2017

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu